

Слѣдъ едно пѣтуване отъ шесть мѣсеца Мустафа се завърналъ въ Ширазъ. Първата му грижа била да иде да си потърси маслото. Бенъ Аронъ му казалъ, че никога не е билъ обезпокояванъ отъ плѣхове или мишки и че поради това ималъ всѣко основание да вѣрва, че маслото е въ добро състояние. Все пакъ, за да се увѣрятъ, слѣзли въ избата. Като видѣлъ своето съкровище, Мустафа почувствувалъ душата си освободена отъ едно смъртно безпокойство. Той повикалъ хамали да прѣнесатъ куповетѣ у дома му и седналъ да ги прѣгледа внимателно. Като открилъ първия купъ, малко останало да падне въ несвѣсть, когато, вмѣсто злато, видѣлъ само камъчета и куршумъ. Една минута само му била достатъчна, за да се убѣди, че всичкитѣ му купове сж прѣтърпѣли сжщото прѣобразованіе. Мустафа не се прѣдалъ никакъ на отчаяние, но, като си скръстилъ ржцѣтъ върху грѣдитѣ и като се обърналъ къмъ изтокъ, казалъ: „Богъ е великъ! Мохамедъ е неговъ пророкъ! Азъ бѣхъ богатъ, а сега съмъ сиромахъ, това е истина; но Аллахъ ще ми помогне, за да спечеля пакъ своето богатство“.

Нѣколко дена слѣдъ това Мустафа срѣщналъ търговци отъ Египетъ съ една млада маймуна, която съ пълно право могла да минава като образецъ на любезностъ и схватливостъ. При вида на това животно хрумнало на Мустафа единъ планъ, чиято сполука трѣбвало да бже за него отъ най-голѣма важностъ. Той купилъ маймуната и я скрилъ, за да не може никой да я види. Затворилъ я въ едно кюше на тавана, кждѣто ходѣлъ редовно два пѣти на день да ѝ носи храна. Но, прѣди да се прѣдстави на своята маймуна, Мустафа се прѣобразилъ всецѣло. Той си обличалъ една дълга антерия отъ черна коприна, нахлупвалъ си на главата единъ огроменъ жълтъ калпакъ и си опасвалъ кръста съ червенъ поясъ. Това облѣкло било съвсѣмъ сжщо като онова на израилтянина Бенъ Аронъ. Маймуната показвала голѣма радостъ всѣки пѣтъ, когато нейниятъ господаръ влизалъ въ нейното малко жилище. Тя му снимала жълтия калпакъ и го нахлувала на главата си, като правѣла най-чудноватитѣ кривения и гърчения.

Тѣй стояла именно работата, когато единъ день едничкитѣ синъ на Бенъ Аронъ, малкиятъ Вениаминъ, случайно минавалъ прѣдъ кжщата на Мустафа. Послѣдниятъ го повикалъ и му показалъ нѣколко смокини. Ала, токо що дѣтето прѣминало прага на вратата, и мюсюлманинтъ веднага я затворилъ слѣдъ него и побързалъ да го скрие въ избата си.

Бенъ Аронъ чакалъ съ търпѣние нѣколко врѣме завръщането на своя Вениаминъ; но, като настѣпила нощта, безъ той да се завърне, скърбта на бащата не знаела вече никакви граници. Той почналъ да плаче, да се вайка; разкжсалъ дрехитѣ си, посипалъ главата си съ пепель и си изкубалъ голѣма частъ отъ брадата. Такова било неговото отчаяние, когато една стара еврейка се прѣдставила при него и му казала тѣзи думи: „Азъ видѣхъ Вашия Вениаминъ, когато минаваше прѣдъ жилището на Мустафа: този го привлече въ кжщата си, като му показваше нѣщо подобно на смокини, и не се съмнѣвамъ, че тоя лошъ човѣкъ да го е задържалъ при себе си“.

„Ахъ! злодѣецъ Мустафа! крадецъ на дѣца!“ извикалъ Бенъ Аронъ! „ти ще ми отплатишъ за своята дързостъ!“ Въ единъ мигъ Бенъ Аронъ се облѣкълъ и се затекълъ при кадията, който се казвалъ Абдулъ-Кадеръ, поклонилъ му се до земята и му казалъ: „Велики кадио! слѣнце на правдата, прибѣжище на потиснатитѣ, ида да искамъ правосѣдие отъ тебе!“

„Правосѣдие за какво?“ попиталъ спокойно кадията, „правосѣдие противъ кого?“

— „Дойдохъ да искамъ правосѣдие противъ търговеца Мустафа, който ми задигна моето дѣте, милия ми Венеаминъ, бисерътъ между дѣцата на Израилъ“.

„Имашъ ли доказателство за туй, що твърдишъ, евреино?“

— Да, азъ имамъ свидѣтели, които по никакъвъ начинъ не може да се отхвърлятъ“.

„Е добръ! доведи ми ги утрѣ на пладнѣ; ще призова Мустафа прѣдъ моя сждъ и ще видя, къмъ коя страна ще се наведатъ вѣзнитѣ на правосѣдието“.

На другия день Бенъ Аронъ се явилъ съ старата еврейка, която му открила отвличането на неговото дѣте. Мустафа отъ своя страна